

אשה שנפרדה מבעלה והשאירה לו את שתי בנותיה

מגלה בווידוי אישי נוגע ללב את לבטיה

הפעם עשיתי הפלה ולקחתי מספר לת. הילדות המשיכו להיות מוזנחות, ולאט-לאט התחיל המצב להחמיר. הבנתי שאני לא מסוגלת לנהל מיש-

לבד איתה, אני אטפל בה טוב יותר. היום אני חושבת שזה לא היה נכון, ואני יודעת שלא הייתי מסוגלת לטפל בה. להיות אמה זה לא רק לטפל ולחלחל ולת לאכול ולנקות את הבית. להיות אמה זה להיות די רגישה להקשיב לילד שלך. כש- ילד רוצה משהו והוא בוכה, זה לא מפני שהוא רוצה להיות נודניק, אלא מפני שיש לו בעיה.

אני לא מאמינה בגידול ילד לבד. אני מאמינה במיסגרת של אבא ואמא. האר- הביים זה את זה והיודעים מה שהם רור צים. בקיצור, כל מה שעבלי ואני לא היינו.

המגע היומיומי עם הילדה ריגש אותי מאוד, אבל לא אהבתי את כל המצב. הרגשתי שאני לא די בריאה כדי לגדל ילדים. השלכתי את זה על קארירה, ועל זה שלא אהבתי את בעלי. השלכתי את זה על הרבה דברים שלא היו קשורים לעניין. לא הבנתי שאני צריכה לטפל בעצמי.

בתוך כל הביבלוב הזה ידעתי ש-

המיפגש עם הגברים המגדלים את ילדיהם בכוחות עצמם (העולם הזה 2302), מסייע לנפץ את התפיסה שאמהות הינה יצר רדום הקיים בכל אשה, ושבה לידי ביטוי אינסטינקטיבי ברגע שנולדים ילדים.

האם האמהות היא יצר קמאי, שקיים אצל כל אשה, כחלק מנשיותה? האם גבר יכול להתגרש, להשאיר אחריו אישה עם ילדים וללכת, תוך הסכמת החברה, ואילו לאשה אסור? כשאשה מניחה את ילדיה לבעלה, האם היא "מופרעת", אדם רע ובלתי-אחראי? האם יש דבר ששמו "אמהות", והאם הוא אינסטינקט נשי בלבד? הדברים הבאים הם וידוי של אשה שעזבה את בעלה ואת שתי בנותיה הקטנות, הטוענת כי האמהות, בדיוק כמו האבהות, היא תכונה נרכשת. חוש האחריות, היכולת לתת, והרצון לחנך מתפתחים בד בבד עם הקשר שנוצר בין הילד ובין האדם שמטפל בו. הצעירה ביקשה להישאר בעילום שם.

„עשיתי טעויות

שפגעו בנפשות,

בנפשות שאני

יצרתי אותן.“

פחה לבד. כלומר, שהבעיה היא אני. לא כשהבנתי הייתי קמה, לוקחת אותן לגן, לא מסרקות אותן, מלבישה אותן במה ש תופסת, מגוהן או לא-מגוהן, לא היה איכפת לי. את כל הכעס שמתי עליהן, ריחמתי על עצמי וזוה פתרתי את ה עניינים.

הפעם הלכתי אל פסיכולוג. ישבתי אצלו

את בנותי!

שלוש שעות, בכיתי הרבה ולא חזרתי, כי פחדתי.

כשהבנתי שאני לא מסוגלת להמשיך כך, חזרתי אל בעלי, שהיה אז בדאלאס. אמרתי לו: „אתה מוכרת להתאהב. זה לא זה בנינו. אנחנו הורסים את הילדות. תן לעצמך להתאהב. אל תחשבי בי, כשזה יקרה לך, אני אלך. אני אעזור לך. אבל אני לא מתאימה לגדל ילדים, ותוציא את זה ממני מפני שאתה מסוגלת. אתה בן- אדם הרבה יותר אחראי. אתה רק צריך לאהוב משהי אחרת. צא ממני. אני אהרוס אותך. עשה לי טובה, צא ממני.“

זו הייתה שנה מאוד יפה, כי נתנו הרר בה אחד לשני. הבנו שנינו שאסור לי להיות אמה. זהו. אין מה לעשות. יום אחד הוא אמר לי: „בואי, נצא לחופש. מגיע לנו. אף פעם אחת לא היינו בחופש. בואי ניסע לשפוע למכסי- קו“ אמרתי: „אני לא עוזבת את היל- דות. אני לא נוסעת.“ פיתאום אמה מסור רה. אבל האמת היא שהיתה לי אינסור איציה לא לנסוע.

הוא נסע לשם, ושם הוא פגש אותה. ועד כמה שזה אכזר לומר, שנינו היינו צריכים לעבור את מה שעברנו, כדי ש- הוא יפגוש באמריקאית, שהיא גם בחורה נהדרת.

„היא אוהבת

אותן ואותן“

כול להיות שאילוי היינו מטפלים בבעיות שלנו. היינו זוג מתאים. אבל רצינו להניח לעצמנו. נראה שזה היה חלק מהעניין שלנו להגיע להתבגרות. בהתחלה נפגעת מזה שהוא התאהב במישהי אחרת. מזה שאני עומדת הפעם חשופה מול הבעיות שלי. פחדתי וגם חשבתי שזה לא בסדר שאני עוזבת את הילדות. אבל מצד שני לא רציתי להפי ריע לו. רציתי שיווצר שם קשר טוב.

כל פעם שראיתי אותן, וראיתי אותן בכל יום, הייתי בוכה. ריחמתי עליהן, ובעיקר ריחמתי על עצמי. היום אני חור שבת שהאמריקאית טובה בשביל הילדות שלי — אישה בוגרת ואחראית, שאוהבת אותן ואותן.

תחילה חייתי בדאלאס עוד כמה חודר שים, כי הייתי מוכרחה לדעת שזה באמת נכון וטוב. אחר-כך עברתי לגניוורק, עדיין קרובה לבנות. אבל שם הבנתי שזה לא זה, ושאני צריכה לחזור לארץ. אך מצד שני היה קשה לי להינתק מהילדות. מה שהרגשתי וזה כאב עצום.

אנו חייבים להיפרד. ידעת שמפני ש- הוא טוב כליכך, שהוא אוהב אותי ור שהוא אדם נוח. אניע למצב שאשתלט עליו ואהרוס אותו. רציתי להתגרש, וש- הילדה תישאר אצלי.

„קרמר נגד

קרמר עזר לי“

רק כשראיתי את הסרט קרמר נגד קרמר הבנתי שגם בעלי יכול לגדל ילדים. הסרט עבד עלי חזק נורא. עם כל חוסר-ההבנה שלי, באיושהו שלב החלטתי שמה שמפריע לי הוא שאני לא בארץ. התחלתי להאשים את ניו-יורק. גם ידעתי שהוא לא רוצה לחזור. אז אמרתי לעצמי שזאת ההודמנות להיפרד. אני אתקע לחזור, והוא לא יסכים, ואז נוכל להיפרד.

אבל הוא אמר: „אני שייך אליך ואל הבת שלנו. אני חוזר איתך לארץ. תראי שיהיה בסדר.“

חזרנו לארץ, ומובן שהיה רע מאוד. כי כאן הוא הרגיש איום נורא, והתחיל להר אשים אותי. גרנו ברמת-גן. הילדה היתה אז בת שנתיים. תחת לטפל בעצמי נכנס- תי להריון בפעם השנייה. לא עשיתי הפלה, כי רציתי להצדיק את הנוכחות שלי בתא הזה. אם תרא, שיהיה חרא עד הסוף. הילדה המיטכנה אוכלת את הכל. היא גדלה כילדה מאוד סגורה, עצובה, מור נוח נפשית, מוזנחת בלבוש, מוזנחת בכל, ואליה הצטרפה אז עוד אחת, שיש לה אותו העתיד.

„עשה טובה,

צא ממני!“

היינו שדוש שנים בארץ, ובעלי הח- ליט שאינו יכול להמשיך, כאן, שהוא נוסע. אכלנו יותר, והאכלנו הרבה רע זה את זה. חרמ מדל. הגיע שלב שגם הוא התחיל כבר לאבד את השליטה על עצמו. כי שיגעתי אותו. כשיש שתי בנות הכל יותר קשה. הן היו יותר ויותר מור נחות. הייתי יותר ויותר מודעת לזה ש- אני אמה לא-טובה, ויותר ויותר מיואשת. כשניסיתי לדבר על זה איתה, זה לא נג- מר בכלום. כל מה שרציתי לשמוע ממנו זה: „קחי פסיכולוגית!“ לא הלכתי לבד, כי פחדתי. אז הוא נסע והשאיר אותי בלי מטפלת, ובהריון שלישי. לא הקפדנו שזה לא יקרה, כי רצינו להרוס את עצמנו.

עו בנפשות. נפשות שאני יצרתי אותן. כל הזמן הרגשתי שמה שקורה זה לא בסדר. זה שאני לא הייתי בסדר אינו מסיר ממנו את האחריות. כי הוא היה איתי באותו זמן, ולא הבין מה קורה. באיושהו שלב אני הבנתי שזה לא זה, שאנחנו עושים טעות, ושאסור לנו להמ- שוך בטעות הזאת.

אבל לא הבנתי עד הסוף ועשיתי עוד ילד. אני לא באה עכשיו להצדיק את עצמי. אני רק מספרת מה הרגשתי, מה עבר עלי.

„משהו

לא בסדר!“

אני מתגעגעת אליהן, אבל אני יר דעת שאסור לי לראות אותן עכשיו במשך הרבה זמן. הן צריכות להבריא ואני צריכה להבריא. הן נפגעו מאוד מכל הבילגן הזה.

בהתחלה, כשהילדה נולדה, זה קירב אותי אל בעלי. אבל אחרי שישה חודר שים הרגשתי פיתאום שאני כועסת על בע- הילדה. הרגשתי שמהו מפריע לי על. לא יכולתי להסביר את זה לעצמי. הייתי

„אני מצטערת

שנולדו לי

ילדים ושהם

שאכלו אותה.“

אז רק עקרת-בית, וזה היה כנראה חלק ממה שהפריע לי. אמרתי לו: „אני פוחדת, אני כועסת. אני לא מסתדרת עם הילדה.“ הרגשתי שמתפתח בי משהו לקוי. בכי- תי נורא והתחננתי אליו: „תעזור לי! תעזור לי! תשלח אותי לפסיכולוג. משהו לא בסדר כאן!“ והוא צחק ואמר: „זה טבעי. את פשוט צריכה להתרגל לזה ש- יש לך בת.“

הרגשתי אבודה לגמרי, שמכתי לכ- כות. הוא לא קיבל את זה כמו שזה, כי הרבה דברים שעשיתי לא היו נכונים, אז הוא חשב שגם זה חלק ממה שלא נכון. לא היה לי חשק לטפל בילדה, וזה הטריד אותי מאוד. אבל חשבתי שזה מפני שאני לא אוהבת אותן, ושאם אהיה

שתי הילדות כחוצאה מזה שאמי נפטרה. הרבה דברים שאני עדיין לא יודעת, ושלא ברורים לי. אבל מה שברור לי הוא שכאשר זה קרה לא הייתי מוכנה להיות אמה ולהיות אשה.

גם היום אני לא מוכנה להיות אמה. אני צריכה לעבור טיפול, ולהוציא הרבה כעס. יכול להיות שעכשיו יש לי יותר נטייה להאשים רק את עצמי, אבל זה לא עניין של להאשים. עכשיו אני בר תהליך של הבראה.

התחנתי כחוצאה מזה שאמי נפטרה. אמה שלי היתה האישיית שכיוונה את החיים שלי. כשהיא נפטרה, הרגשתי כי אבודה. איבדתי את המיסגרת. זהו רקע עלוב מאוד לגישהי, כי הייתי מאוד לא מוכנה לאמהות ולחיים בצוותא. מה ש- עשיתי אז מתחיל לקרות לי. באופן מודע, רק עכשיו. על שתי הבנות שלי הוצאתי את כל הכעס שלי. הוצאתי על אמה שלי.

„לא חשבתי

ולא ידעתי“

כשפגשתי את בעלי, היינו יחד ארבעה ימים. זה היה מטורף. ספוגי טני. בדיוק השתחררתי או מהצבא, וני- סיתי להיות שחקנית מתחילה בתיאטרון בעיר הגדולה. אמי היתה אז חולת-סרטן ויודעתי שזה יכול לקרות כל יום. הוא היה ישראלי, סטודנט למחשבים בניור יורק, שבא לארץ לביקור. הוא היה בשי- בילי האפשרות לברוח.

בגיל 20 היה לי ניתוח: הורידו לי ציסטה ושחלה. הרופא אמר לי: „אל תש- חקי הרבה, ומהר לעשות ילד.“

בכל הזמן היה גם הלחץ היהודי של להתחתן ולעשות ילדים. העובדה שלמד מחשבים מצאה חן בר עיני מאוד, וגם הרגשתי שאני מעליו: יעני, מה הוא כבר יודע?

אחרי ארבעה ימי היכרות הוא חזר לארצות-הברית, ואמי נפטרה אחרי-כך. כשהוא שמע על-כך התקשר אלי ואמר: „תבואי ואל תדאגי. יש ממול בית-מיש- פט, ונתחתן.“

בקיצור, שמתי עליו את כל האחריות לכל מה שקורה איתי.

הגעתי לגניוורק. גרנו בברוקלין והרר גשתי איום נורא. אחרי חודשיים נכנסתי להריון. אמרתי לו: „אחזור לארץ. אני לא יכולה לעשות הפלה. אבל אני לא מוכנה שביגלל זה נתחתן.“ אז הוא אמר: „תסעי לארץ, אני אסע אחרייך.“ הוא מאוד אהב אותי. אבל גם לו היו בעיות משלו. שלא לדבר על זה שהיינו בארץ זרה, והוא היה עסוק במילחמת-הקיום. כשהייתי בהריון, שמחתי. לא חשבתי ולא ידעתי במה זה כרוך. לא ידעתי מה זה בית, מישפחה, ילדים, אחריות. עצם העובדה שלא היתה לי אחריות כלפי עצ- מי, וששמתי אותה בכל פעם על מישהו אחר, מוכיחה שלא הייתי בשלה להיות אם. אני מצטערת שנולדו ילדים ושהם אכלו אותה. כי אני עשיתי טעויות שפג-

